

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **S. K.**, zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem, se sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2021, č. j. 8641-19/2021-900000-314, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2025, č. j. 29 Af 73/2021 - 93,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č. j. 2909/2016-640000-42 (dále jen „rozhodnutí o zřízení zástavního práva“), zřídil podle § 170 daňového řádu a § 1309 občanského zákoníku zástavní právo k nemovitostem specifikovaným v tomto rozhodnutí ve vlastnictví žalobkyně (pozemky v k. ú. O. a bytová jednotka v k. ú. Z., dále společně jen „nemovitosti“), a to za účelem zajištění dosud neuhrazené daně manžela žalobkyně, pana R. B., ve výši 659 015 625 Kč.

[2] Proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva podala odvolání jak žalobkyně, tak i R. B. Žalobkyně namítla, že nemovitosti nejsou a nebyly ve společném jmění manželů (dále jen „SJM“), stejně jako vymáhaný dluh, který vznikl až poté, co bylo SJM pravomocně zúženo. Žalovaný žalobkyni přisvědčil v tom, že dluh nespadá do SJM, nesouhlasil však se závěrem, že předmětné nemovitosti nebyly součástí SJM. Výrok rozhodnutí o zřízení zástavního práva změnil tak, že zřídil zástavní právo ke spoluvlastnickému podílu ve výši ideální $\frac{1}{2}$ nemovitostí ve vlastnictví R. B.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 27. 8. 2019, č. j. 29 Af 84/2016 - 97, (dále jen „první rozsudek KS“) zamítl.

[4] První rozsudek KS poté žalobkyně napadla kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou. Dospěl k závěru, že se žalovaný při provádění dokazování v odvolacím řízení dopustil procesního pochybení, neboť neseznámil žalobkyni se změnou svého právního názoru a se svým hodnocením důkazů. Nejvyšší správní soud proto rozsudkem ze dne 4. 2. 2021, č. j. 7 Afs 336/2019 - 30, zrušil první rozsudek KS i první rozhodnutí žalovaného, kterému zároveň vrátil věc k dalšímu řízení (dále jen „první zrušující rozsudek NSS“).

[5] Žalovaný poté v záhlaví specifikovaným rozhodnutím změnil výrok rozhodnutí o zřízení zástavního práva tak, že zřídil zástavní právo ke spoluvlastnickému podílu ve vlastnictví R. B. o velikosti ideální $\frac{1}{2}$ na předmětných nemovitostech. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 29. 3. 2023, č. j. 29 Af 73/2021 - 63 (dále jen „druhý rozsudek KS“) zamítl.

[6] Žalobkyně se proti druhému rozsudku KS opět bránila kasační stížností, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 10. 2024, č. j. 3 Afs 65/2023 - 49 (dále jen „druhý zrušující rozsudek NSS“) tak, že druhý rozsudek KS zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud řádně nevyrozuměl o probíhajícím řízení R. B. jakožto osobu, která splňovala podmínky podle § 34 odst. 1 s. ř. s. Tímto postupem mu odepřel možnost uplatnit jeho procesní práva a zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[7] Krajský soud v dalším řízení zaslal R. B. výzvu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s. Jelikož na ni nijak nereagoval, osobou zúčastněnou na řízení se nestal. Krajský soud následně ve věci rozhodl v záhlaví specifikovaným rozsudkem.

[8] Podle krajského soudu je mezi účastníky sporné, zda předmětné nemovitosti náležejí do SJM či nikoliv. K uzavření manželství mezi žalobkyní a R. B. došlo 16. 10. 1993, přičemž část nemovitostí byla nabyta na základě kupní smlouvy ze dne 8. 6. 2005 (právní účinky vkladu práva 27. 6. 2005) a část nemovitostí na základě kupní smlouvy ze dne 8. 6. 2012 (právní účinky vkladu ke dni 17. 7. 2012). Z rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 23. 7. 2012, č. j. 45 C 65/2012 - 15, (dále jen „rozsudek o zúžení SJM“), který byl předložen až v odvolacím řízení, vyplynulo, že SJM bylo zúženo až na obvyklé vybavení společné domácnosti s účinností od 5. 9. 2012. Vzhledem ke zúžení

pokračování

SJM a tomu, že ve lhůtě 3 let od tohoto zúžení nedošlo k jeho vypořádání, nastoupila fikce vypořádání upravená v původní právní úpravě v § 150 odst. 4 zákona č. 40/1964 Sb. (dále jen „starý občanský zákoník“) a nově v § 741 občanského zákoníku. Nemovitosti se tedy staly podílovým spoluvlastnictvím žalobkyně a R. B., přičemž každý z nich se stal výlučným vlastníkem jejich ideální poloviny. Vzhledem k existenci právní domněnky nabytí nemovitostí do SJM bylo podle krajského soudu na žalobkyni, aby případně prokázala jejich nabytí za prostředky patřící výlučně do jejího vlastnictví.

[9] Další odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud rozdělil podle nemovitosti, k nimž bylo zástavního právo zřízeno (pozemky v k. ú. O. a bytová jednotka v k. ú. Z.). Pokud jde o pozemky v k. ú. O., žalobkyně je podle svého tvrzení pořídila z finančních prostředků, které jí daroval dědeček jejího manžela R. B., pan J. B., přibližně 14 dní před svatbou v roce 1993. J. B. ji chtěl zabezpečit pro případ, že by se s R. B. rozešli. Mělo se jednat o částku 2 500 000 Kč. Žalobkyně tyto peníze podle svých slov dále půjčovala kamarádům, kteří jí je vraceli i s úroky. Transakce probíhaly vždy v hotovosti a peníze měla schované doma. K prokázání těchto tvrzení navrhla svůj výslech, výslech svědka V. B. a V. G. Bytovou jednotkou v k. ú. Z. měla žalobkyně nabyt za částku 2 650 000 Kč, a to z daru od svých rodičů. K prokázání svých tvrzení navrhla svůj výslech, výslech své matky, A. C. a svědka V. B.

[10] Krajský soud posuzoval jednotlivé žalobní námitky, jež se týkaly zejména hodnocení svědeckých výpovědí. Pokud jde o pozemky v k.ú. O., tyto podle něj skutečně byly pořízeny z finančních prostředků náležejících (byť i jen částečně) do SJM a staly se tak jeho součástí, přičemž SJM následně zaniklo soudním zúžením. Postup žalovaného, který zřídil zástavní právo k 1/2 pozemků v k. ú. O., tak byl správný. Rovněž v případě bytové jednotky v k. ú. Z. dospěl krajský soud k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně toho, že tato nemovitost byla pořízena z jejího výlučného majetku.

[11] Žalobkyně poukázala na to, že navrhovala výslech R. B., který se měl vyjádřit k jejímu hospodaření s finančními prostředky a k tomu, z jakých peněz byly nemovitosti pořízeny. Žalovaný účastnickou výpověď R. B. odmítl s odůvodněním, že měl možnost se k prováděnému dokazování vyjádřit, svého práva ale nevyužil. Jeho výpověď by podle žalovaného navíc měla omezenou vypovídací hodnotu, neboť R. B. má přímý zájem na výsledku řízení. Toto hodnocení žalobkyně označila za nesprávné. Skutečnost, že se stěžovatelka a R. B. rozvedli, podle krajského soudu nevylučuje, že by mohl vypovídat účelově. Žalobkyně při svém výslechu uvedla, že předání daru byl přítomen V. B. a manželka J. B., tedy nikoli R. B. V. B. však uvedl, že přítomen měl být i R. B., který měl rovněž dostat finanční prostředky, o čemž se však žalobkyně nezmínila. I zde tak lze spatřit rozpory ve výpovědích svědků. Žalobkyně měla finanční prostředky půjčovat, přičemž výnosy z nich jsou podle krajského soudu součástí SJM. Výslech R. B. by tak nemohl osvětlit, stejně jako v případě finančních prostředků, které měla žalobkyně získat od svých rodičů. Tomuto předání neměl být R. B. přítomen, žalobkyně je na účet nikdy nevložila a měla je schované doma, neboť chtěla mít jistotu, že o nich manžel neví. Žalovaný tudíž postupoval správně, jestliže návrhu na výslech R. B. nevyhověl. Krajský soud jej pro prokázání tvrzení žalobkyně rovněž považuje za nadbytečný.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Předně uvedla, že se jedná o opakovanou kasační stížnost a zabývala se její přípustností. Jelikož Nejvyšší správní soud dosud nepřistoupil k projednání námitek věcného charakteru a zabýval se pouze procesními pochybeními žalovaného a krajského soudu, dovodila, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná.

[14] Podle stěžovatelky byla v obou dosavadních řízeních, které vedl žalovaný i krajský soud, porušena zásada volného hodnocení důkazů. Jednotlivé vady podle svého tvrzení vymezila již ve správní žalobě, krajský soud však pochybení v postupu žalovaného neshledal. Stěžovatelka se však s jejich skutkovými závěry a právním hodnocením neztotožňuje, neboť má za to, že jsou v rozporu s tím, co vyšlo z provedení dokazování najevo. Nemovitosti do SJM nikdy nepatřily a nabyta je ze svých výlučných prostředků. Krajský soud se k tomuto závěru nepřiklonil, ačkoliv tyto okolnosti byly podle stěžovatelky v potřebném rozsahu prokázány.

[15] Kasační námitky stěžovatelka dále rozdělila do dvou okruhů; první z nich se týkal pozemků v k. ú. O. Namítla, že důkazní situace byla posouzena tendenčně a získané informace nebyly hodnoceny jako celek. Svědku lze podle ní mít za podjatého za situace, kdy jsou zjištěny okolnosti, ze kterých lze usuzovat na nepravdivost jeho konkrétních sdělení. Konkrétně výslech svědka V. B. je nezbytné posuzovat v zákonných souvislostech a nepředjímat jeho nepoužitelnost. Žalovaný na tento důkaz nahlíží z důvodu údajné podjatosti jako na nepoužitelný, zároveň z něj ale čerpá poznatky v neprospěch stěžovatelky. Uvedené svědčí o nezákonnosti jeho postupu; tento neobjektivní přístup pak krajský soud ponechává bez povšimnutí, aniž by provedl nápravu. S ohledem na absenci reálných důvodů zpochybňujících nepodjatost svědků bylo podle stěžovatelky prokázáno, že nemovitosti nabyta ze svých výlučných finančních prostředků

[16] V další části kasační stížnosti, která se týkala bytové jednotky v k.ú. Z., stěžovatelka taktéž rozporovala zejména hodnocení výpovědí svědků. Podle žalovaného a krajského soudu totiž neprokázala, že bytovou jednotku nabyta z finančních prostředků, které měla získat darem od svých rodičů. Žalovaný nad finančními možnostmi dárců pochyboval, aniž by využil možnost položit svědkyni (matce stěžovatelky) konkrétní dotaz. Tento postup aproboval i krajský soud, který podle stěžovatelky trvá na tom, aby svá tvrzení doložila i listinami. Stěžovatelka namítla, že skutečnosti tvrzené v daňovém řízení mohou být prokázány i jinou formou než listinnými důkazy; selekce hodnoty důkazů v závislosti na jejich formě je nepřijatelná.

[17] Návrh stěžovatelky na provedení výslechu jejího bývalého manžela R. B. byl podle ní bez přesvědčivých důvodů zamítnut. Krajský soud doplnil důvody žalovaného v tomto směru tak, že poukázal na rozpor mezi výpovědí stěžovatelky a dalších svědků, zda byl R. B. přítomen předání peněz. Vysvětlení krajského soudu, který tento důkaz považuje za nadbytečný, nemůže obstát. Stěžovatelka uvedla, k čemu by se její bývalý

pokračování

manžel měl vyjádřit. Pokud měl krajský soud pochybnosti, čeho se R. B. účastnil, nic nebránilo tomu, aby se jej na to doptal.

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Tvzení stěžovatelky, podle něhož nemovitosti zatížené zástavním právem nikdy nebyly součástí SJM, nebylo podle něj prokázáno. Stěžovatelkou navržené důkazy žalovaný provedl a seznámil ji se svým právním názorem, přičemž stěžovatelka měla možnost se vyjádřit i navrhnout další důkazy. Odmítnutí důkazního návrhu v podobě výsledku R. B. bylo na místě. Žalovaný i krajský soud jej řádně odůvodnili. Přednesené kasační námitky nesměřují proti postupu krajského soudu a napadenému rozsudku, nýbrž spíše proti postupu žalovaného. Důvody kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nejsou podle něj naplněny.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou naplněny podmínky nezbytné k projednání podané kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že se jedná již o druhou kasační stížnost *v téže* věci musel se Nejvyšší správní soud předně zabývat její přípustností podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka sice uvedla, že se jedná již o třetí kasační stížnost, pro úplnost však Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě první kasační stížnosti zrušil nejen první rozsudek KS, ale i první rozhodnutí žalovaného a věc se tak vrátila žalovanému k dalšímu řízení. Stěžovatelka následně napadla žalobou i v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, o kterém krajský soud rozhodoval (v rámci jednoho soudního řízení) celkem dvakrát. Teprve v nyní projednávané věci se tak jedná o druhou, a tedy opakovanou kasační stížnost.

[20] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost proti *rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[21] Smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a krajský soud se tímto právním názorem řídil. K výkladu uvedeného ustanovení se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. (...) Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v *téže* věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“

[22] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud v předchozím řízení nedostal řádnému splnění své procesní povinnosti, neboť výzvu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení doručil R. B. na nesprávnou doručovací adresu, čímž mu *de facto* znemožnil vykonat právo podle § 34 s. ř. s. Druhý rozsudek KS tak trpěl vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud jej proto podle § 110 odst. 2 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zavázal právním názorem, aby ověřil aktuální místo pobytu R. B. a řádně jej vyrozuměl o možnosti přihlásit se do řízení jakožto osoba zúčastněná na řízení. Ostatní kasační námitky Nejvyšší správní soud v předchozím řízení nevypořádal, neboť by to s ohledem na nutnost vést znovu řízení před krajským soudem bylo neúčelné.

[23] S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost za primárně přípustnou. Napadený rozsudek proto přezkoumal v rozsahu uplatněných stížnostních námitek (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), avšak s výlukami uvedenými níže. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

[24] Nejvyšší správní soud předně považuje za nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby tedy byla způsobilá k věcnému projednání, musí v ní stěžovatelka cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci. Nepostačuje, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. Převzít do kasační stížnosti argumentaci ze žaloby je možné, avšak pouze v rámci cílené polemiky se závěry krajského soudu, případně v rámci poukazu na to, že argumentace v žalobě nebyla krajským soudem vypořádána (a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné). Účelem kasační stížnosti není ještě jednou, před vyšší instancí, zopakovat žalobní body, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (například usnesení ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Afs 207/2020 - 74 a ze dne 24. 1. 2023, č. j. 10 Afs 132/2021 - 38, nebo rozsudek ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022 - 47), kasační stížnost (její část), která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatelku k odstranění této vady postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s. není v takové situaci namístě. Vždy musí být z textu (příslušné části) kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha reagovat na konkrétní závěry krajského soudu a prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.

[25] V nyní posuzované věci stěžovatelka v převážné většině kasační námitky proti závěrům krajského soudu nepředestřela. Při porovnání obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že se téměř shodují. Stěžovatelka sice upravila procesní označení účastníků řízení tak, aby odpovídalo řízení o kasační stížnosti, do textu však (s výjimkami, o nichž bude pojednáno níže), zasahovala minimálně. K tvorbě kasačních námitek přistoupila tak, že převzala text ze žaloby a doplnila jej pouze o obecné

pokračování

konstatování nebo nesouhlas. Příkladem lze poukázat na námitku, prostřednictvím níž stěžovatelka namítla, že důkazní situace byla posouzena tendenčně (str. 5 kasační stížnosti). Text kasační námítky odpovídá znění žalobní námítky v odstavci 3, části III. žaloby; rozdíl spočívá toliko v již zmíněném označení účastníků řízení a v tom, že stěžovatelka k převzatému textu připojila v kasační stížnosti konstatování: „[k] *těmto úvahám se přiklonil také krajský soud v napadeném rozsudku.*“ Takový dovětek bez dalšího však ke kvalifikovanému zpochybnění závěrů krajského soudu nepostačuje.

[26] Obdobný případ představuje i námitka ohledně výpovědi svědka V. G. Stěžovatelka nejdříve zopakovala žalobní námitku, podle níž byl tento svědek vykreslen jako osoba, jejíž výpověď nepůsobí věrohodně (viz odstavec 6 části III. žaloby), v kasační stížnosti k převzaté námítce jen doplnila, že: „[k] *rajský soud zdůraznil, že svědek nebyl přítomný předání daru, a jeho tvrzení tudíž nelze mít v tomto směru za prokazující.*“ Jinými slovy, stěžovatelka pouze poukázala na to, jakou skutečnost v rámci svého posouzení vyzvedl krajský soud. Proti jeho závěru však nepostavila konkurující argumentaci, prostřednictvím níž by se ho snažila zpochybnit.

[27] Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné analyzovat tímto způsobem postupně celý text kasační stížnosti. Obdobně totiž stěžovatelka přistoupila při vytváření naprosté většiny přednesených námitek obsažených v části III kasační stížnosti. V projednávané věci se proto kasační soud omezil na vypořádání těch námitek, které reálně reflektují posouzení věci krajským soudem. Jinými slovy, kasační stížnost je přípustná pouze v rozsahu námitek uvedených níže; tyto však Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

[28] Ačkoliv stěžovatelka důvody kasační stížnosti formálně podřadila pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud v ní identifikoval taktéž námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že žalovaný na jedné straně nahlíží na důkaz výslechem svědka V. B. z důvodu jeho podjatosti jako na nepoužitelný, na straně druhé z něj čerpá jiné poznatky v její neprospěch. Podle stěžovatelky svědčí tento fakt o nezákonnosti postupu žalovaného, který podle stěžovatelky rezignoval na základní zásady hodnocení důkazů. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že tento text stěžovatelka taktéž doslovně převzala ze žaloby. Namítla však, že „*tento neobjektivní přístup k důkazu pak ponechává bez povšimnutí krajský soud, aniž by provedl očekávanou nápravu.*“ Právě proto Nejvyšší správní soud námitku vyhodnotil jako přípustnou.

[29] Bez povšimnutí však krajský soud žalobní námitku nenechal. Závěry žalovaného ohledně svědecké výpovědi V. B. shrnul v odstavci 43 napadeného rozsudku. Krajský soud posuzoval, jak na výpověď V. B. žalovaný nahlížel a taktéž to, jak ji hodnotil v kontextu ostatních důkazů. Námítce, podle níž „*neobjektivní přístup k důkazu*“ ponechal krajský soud „*bez povšimnutí*“, tudíž nelze přisvědčit.

[30] Pokud jde o přípustné námítky věcné povahy, stěžovatelka jen v omezené míře reagovala na konkrétní závěry napadeného rozsudku krajského soudu. Namítla, že žalovaný i krajský soud porušili zásadu volného hodnocení důkazů. Tuto námitku však přednesla v obecné rovině, resp. na ni navázala zopakováním žalobních námitek,

kteří Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nepřijatelné. Nezbyvá mu tak než reagovat na obecnou námitku porušení zásady volného hodnocení důkazů.

[31] Tvrzené porušení této zásady však Nejvyšší správní soud neshledal. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakých právních ustanovení vycházel a jak posoudil vzájemný vztah mezi nimi, jakož i z jakých důvodů nepovažoval za důvodnou žalobní argumentaci stěžovatelky. Pochybení neshledal Nejvyšší správní soud ani při hodnocení důkazů žalovaným.

[32] V souvislosti s bytovou jednotkou k. ú. Z. krajský soud podle stěžovatelky trval na tom, aby svá tvrzení doložila listinnými důkazy. Namítla, že tento požadavek nemá oporu v zákoně; skutečnosti tvrzené v daňovém řízení mohou být prokázány i jinou formou. Selektace hodnoty důkazů v závislosti na jejich formě je nepřijatelná. Stěžovatelka konkrétně nesouhlasila s posouzením, podle něhož „nepředložila žádnou smlouvu o předmětném daru či jiné potvrzení, ani neprokázala případný prodej pozemků zděděných svědkyní“ (odstavec 56 napadeného rozsudku). Právě z tohoto textu dovozuje, že krajský soud preferuje listinné důkazy.

[33] Takový závěr však z napadeného rozsudku neplyne. Krajský soud konkrétně uvedl, že „[s]amotné výpovědi svědků (...) nešlo považovat za nedostatečné, pokud by zde existovalo dostatek důkazů pro jimi uvedené skutečnosti. Poněvadž žalobkyni tížilo důkazní břemeno, měla svoje tvrzení prokázat. Žalobkyně nepředložila žádnou smlouvu o předmětném daru či jiné potvrzení, ani neprokázala případný prodej pozemků zděděných svědkyní. Žalobkyně je tak v důkazní nouzi a nelze mít její tvrzení za prokázaná.“ Toto odůvodnění nelze vnímat jako imperativ, aby stěžovatelka doložila svá tvrzení výhradně prostřednictvím listinných důkazů. Smlouva či potvrzení slouží v tomto případě toliko jako *možnost*, kterou stěžovatelka mohla svá tvrzení doložit, nemusela tak učinit *výhradně* těmito způsoby. Stěžovatelka měla v průběhu řízení dostatečný prostor, aby svá tvrzení ohledně nabytí finančních prostředků, z nichž měla financovat koupi bytové jednotky v k.ú. Z., prokázala.

[34] Poslední námitka se týkala návrhu stěžovatelky na provedení výslechu R. B. Nad rámec důvodu, pro které jej odmítl žalovaný, poukázal krajský soud na rozpory ve výpovědích, které se neshodovaly v tom, zda se R. B. účastnil předání finančního daru od J. B., z něhož měla stěžovatelka financovat koupi pozemků v k. ú. O. Stěžovatelka podle svých slov sdělila, k čemu by se její bývalý manžel měl vyjádřit. Pokud krajský soud měl pochybnosti, zda byl předání daru přítomen, nic nebránilo tomu se jej na toto doptat.

[35] Krajský soud však odpovídajícím způsobem vysvětlil, proč k provedení výslechu R. B. nepřistoupil. Poukázal na to, že stěžovatelka při svém výslechu uvedla, že předání daru byl přítomen V. B. a manželka J. B.; tedy nikoliv R. B. V. B. naopak uvedl, že přítomen byl i R. B., který měl rovněž dostat finanční prostředky, o čemž se však stěžovatelka nezmínila. Kromě rozporů ve výpovědích svědků poukázal krajský soud i na jiné důvody, pro které považoval výpověď R. B. za nadbytečnou. Důvody, pro které žalovaný a krajský soud důkaznímu návrhu nevyhověli, považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, a proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný, prokazatelné náklady mu však nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. prosince 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu